

Nr 198.

Godkänd av första kammaren den 11 maj 1932.
Godkänd av andra kammaren den 11 maj 1932.

*Riksdagens skrivelse till Konungen angående viss ändring
i kungl. kungörelsen angående villkoren för eld-
begängelse.*

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 11.)
(Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 5.)

Till Konungen.

Uti en inom riksdagen väckt motion har framhållits önskvärdheten att sådan ändring komme till stånd i bestämmelserna om eldbegängelse att större möjlighet bereddes för uppfyllande av önsknings beträffande dispositionen över aska efter eldbegängelse, uttalade av den avlidne i livstiden eller, i brist därå, av dennes närmaste anhöriga eller av dem, som eljest stode den avlidne nära.

Enligt 9 § gällande eldbegängelseförfattning skall efter verkställd eldbegängelse askan, så snart ske kan, nedsättas å kyrkogård eller annan begravningsplats antingen i grav eller ock i tillsluten urna, insatt i överbyggt och stängt förvaringsrum.

Motionärerna påpeka, att en jämförelse mellan åberopade stadgande i eldbegängelseförfattningen och 9 § jordfästningslagen i dess nuvarande lydelse ger vid handen, att aska kan nedsättas:

1:o å kyrkogård eller annan plats, som blivit för sådant ändamål behörigen invigd,

2:o å s. k. enskild begravningsplats, som blivit med Kungl. Maj:ts medgivande anlagd.

Till under mom. 2:o avsedda »enskilda begravningsplatser» räknas

a) dylik plats, som utanför någon under 1:o avsedd plats anlägges av enskild person eller sammanslutning;

b) till eldbegängelseanstalt (krematorium) hörande anordning för gravsättning eller annat förvarande av aska, under förutsättning att Kungl. Maj:t enligt 1 § i eldbegängelseförfattningen lämnat tillstånd till anstaltens begagnande. Dylika anstalter kunna inrättas av enskild förening samt borgerliga eller kyrkliga kommuner. De flesta ritningar till dylika anstalter, som

till Kungl. Maj:t för fastställelse ingivas, pläga numera innefatta jämväl anordningar för gravsättning (urnlund eller urngård) respektive annan förvaring av aska (s. k. kolumbarium respektive gemensamhetsgrav). Därtill kommer emellertid, att alla krematorier hittills i vårt land blivit invigda av någon svenska kyrkans prästman, i regel någon biskop, varigenom i dem ingående anordningar för askas mottagande redan enligt 1:o här ovan fått karaktären av »begravningsplats» i jordfästningslagens och eldbegängelseförfattningens mening.

Riksdagen, som i likhet med motionärerna och på i huvudsak av dem angivna grunder anser vissa lättnader i nu gällande bestämmelser rörande dispositionen över aska efter eldbegängelse motiverade, anser, att en allsidig utredning i här berörda spörsmål bör komma till stånd. Dock anser sig riksdagen böra framhålla, att fullständigt fri dispositionsrätt över askan icke lämpligen synes böra medgivas. Nämnda rätt synes i likhet med vad nu är fallet böra regleras genom generella föreskrifter. Åt Eders Kungl. Maj:t bör emellertid förbehållas rätt att i särskilda fall tillåta annan än i författningen medgiven disposition över aska i enlighet med den avlidnes i livstiden uttalade önskemål.

På grund av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning, huruvida och i vilken mån större möjlighet än enligt nu gällande bestämmelser må beredas för uppfyllande av önskningar beträffande dispositionen av aska efter eldbegängelse, samt därefter vidtaga de åtgärder, som av utredningen må föranledas.

Stockholm den 11 maj 1932.

Med undersätlig vördnad.
